

ligt at nedsætte en Kommission, der skulde udarbejde ensartede Regler for Statens Pensionsvæsen for Tjenestemænd og samtidig tage Spørgsmaalet om Understøttelser op til Behandling.

Dette Lovforslag kommer fra det høje Folketing, som har vedtaget det, efter at det Udvalg, der behandlede Sagen, har foretaget en Ændring deri. Dette Udvalg var Finansudvalget, og efter dets Forslag blev Kommissionens Sammensætning ændret noget. Den var fra Regeringens Side foreslaaet at skulle bestaa af 15 Medlemmer, af hvilke de 6 skulde være Rigsdagsmænd, men dette blev i Finansudvalget ændret derhen, at der skulde være 8 Rigsdagsmænd i Kommissionen og 7 Mænd udenfor Rigsdagen. Fra min Side har der ikke været gjort nogen Indvending mod dette, idet der altid, hvis det ønskes, vil kunne tilkaldes Medhjælp af Embedsmænd, og det er ganske sikkert ogsaa nødvendigt ved en saadan Kommissions Nedsættelse, at Embedsmændene, der har at gøre med disse Sager, enten er Medlemmer af Kommissionen eller høres af denne. Imidlertid har Lovforslagets Skæbne i det andet Ting været denne, at det vel er blevet vedtaget i det andet Ting med et Flertal, men at der var ikke faa Medlemmer, som hverken vilde stemme for eller imod Lovforslagets endelige Vedtagelse. Lovforslaget kommer saaledes op til dette høje Ting, vel vedtaget af Folketinget, men man kan jo ikke kalde det enstemmigt vedtaget, naar saa mange Medlemmer ikke har villet tilkendegive nogen Mening ved Forslagets endelige Vedtagelse. Grunden til dette var imidlertid den, at man havde to Indvendinger imod Lovforslaget. Den ene var den, at denne Kommission ikke skulde optage de principielle Regler for Pensionsvæsenet til Behandling, og dette har Regeringen overhovedet ikke tænkt skulde finde Sted i Kommissionen. Man har saa henvist til, at der i Invaliditetskommissionen, som endnu ikke har afgivet Betænkning, havde været Anledning til at tage dette Spørgsmaal op, og hvis der forelaa en Betænkning fra Invaliditetskommissionen, vilde man jo kunne rette sig efter, hvad der stod i den — hvis der da i denne Betænkning stod noget om Statens Pensionsvæsen. Men, som sagt, fra Regeringens Side var Kommissionen paatænkt som en praktisk Foranstaltning, der ikke skulde komme ind paa de store Principspørgsmaal.

Man har dernæst indvendt imod Forslaget, at det var for saa vidt overflødig,

som Embedsmænd kunde behandle dette Spørgsmaal uden at det kom i en Kommission. Nu er Forskellen naturligvis ikke stor. Hvis der nedsattes et Udvalg af Embedsmænd fra de forskellige Ministerier, vilde vel et saadant Udvalg ogsaa kunne behandle en saadan Sag, men det er nu en Gang blevet Skik, at Rigsdagsmænd opfordres til at indtræde, og en rimelig Skik, at Rigsdagen spørges, om den ønsker nedsat et saadant Udvalg, som man ogsaa kan kalde en Kommission. Dernæst er der ogsaa et finansielt Moment i Forslaget, idet der dels skal bevilges Penge til Diæter for dem, der er Medlemmer af et saadant Udvalg, og dernæst Penge til de ikke faa Tryksager, som en saadan Kommission eller Udvalg om Pensionsvæsenet maa have til Raadighed. Blot dette at sammentrykke — om jeg saa maa sige — i eet Bind de forskellige Pensionslove er en ikke ringe Udgift, og det er dog ganske nødvendigt, at dette sker. Det vil ogsaa ske, enten en saadan Kommission nedsættes eller ej. Denne Indvending overfor Forslaget anser jeg heller ikke for meget stor, thi hvis man overhovedet mener, at det er rimeligt at forsøge paa at komme til ensartede Regler under den store Forskelligartethed, der er til Stede med Hensyn til de forskellige Pensionsbestemmelser, saa tror jeg, at Nedsættelsen af en blandet Kommission alligevel vilde være den hensigtsmæssigste Vej.

Da Lovforslaget altsaa er vedtaget af det høje Folketing, og da Indvendingerne ikke har været stærkere, end at ingen har direkte villet modsætte sig det, skal jeg tillade mig at anbefale det høje Ting at slutte sig til den Affattelse, i hvilken Lovforslaget nu kommer fra Folketinget.

Johnsen: Naar man fra Regeringens Side har anset det for ønskeligt at faa vedtaget ensartede Regler for Pensionering af Statens Tjenestemænd saavel som for Understøttelser til de Statstjenestemænd, som ikke er pensionsberettigede, er dette velbegrunder, og jeg kan ikke antage, det vil møde nogen Modsigelse. De nugældende Regler er efterhaanden blevet ret forskelligartede, hvad der er en forklarlig Følge af, at Pensionsreglerne for en Del er givne i de enkelte Lønningslove, der Tid efter anden er udkommet, uden at man altid har haft Opmærksomheden henvendt paa den Uoverensstemmelse, den Uensartethed, der derved er fremkommet i flere Tilfælde. — Det Lovforslag, der